

Camiños de arte

A Exposición de Laxeiro

LAXEIRO Visto por MASIDE

Na sala de arte da Facultade de Filosofía e Letras de Sant-Iago, espón en galería de coores doce pinturas e dibuxos, a pintor galego, "Laxeiro".

Dende as terras de Lalín, ategadas de ceos azúes e campos verdes, inicia "Laxeiro", cō tido de pintor por dereito propio, a sua primeira saída pol-a estepa irta da indiferencia pública. En Compostela, desexando pôrse en contacto cō público galego, amostra os seus cadros no ambiente intelectual e sensible que defiñe a voz galega dista hora. Quiso vir pra declarar a sua obra rubrada con diáfana honradez de artista. Quiso vir pra se revelar como galeguista, que crea, pensando na cultura galega e buscando a materia no vivir galego. Quiso vir pra colocarse no plantel de esceicións brillantes que traballan, por enriba da esterilidade e da cazurrería xeneral, no avance mañífico do noso arte que atopa aquí materia propia con que construir un idioma universal.

A ver cando poderian escribirse pra comentar unha laboura pictórica aitual, noutras terras da Hespaña que non sexan Cataluña, unhas notas que viñeran a xuntar, como se xuntan agora en

Galicia, tres nomes do releve que teñen os de Arturo Souto, Manuel Colmeiro e Carlos Maside. Por outra parte, nista leición de dignidade, saída dos artistas, nista leición do seu siñificado, un e trino, por parte de críticos e amadores; xurden a cotío nomes e obras: Torres, Seoane, agora "Laxeiro".

Traballador no eco familiar das suas terras de Lalín. Aitualmente a Sala de Exposición de Arte da Facultade de Filosofía e Letras de Sant-Iago, é o seu feudo; e das suas paredes pendurou os seus cadros, coa etiqueta de "Pinturas e Dibuxos de Laxeiro", de algunha das caes daria difícilmente idea de contido o rótulo con que figura no catálogo-rótulo imprevisíbel: "Monte con Desnudo", "Antroido", Trasnos do outro mundo", por exemplo...

Sin embargo en Laxeiro, piloto e vixía da sua nao artística, non hai falsía, hai honradez. Na sua base eisiste indefectiblemente inspiración, intuición, a inspiración que atopa, a intuición que adiviña, endexamáis o cerebralismo que busca. Ista definición da obra, producida polo artista-bohemio de Lalín, acreditao dabondo, colocándose nun campo cheo de promesas, que seguramente teñen de xurdir en floracións mañíficas de futuridade.

Xa o formidable intuitivo Pablo Picasso, do cal todolos bôs pintores galegos teñen un relembo, e Laxeiro non é escepción, enmarcara o senso da auténtica pintura. Decía o ilustre malagueño: "Pra mí un cadro non constituye endexamáis un fin, nin un millón, sinón sobre todo, un feliz azar e unha esperencia." E continuaba, "Coido que na base de toda pintura atoparase unha visión orgaizada subxetivamente ou bén unha iluminación inspirada, como a de Rimbaud".

Saudado xa Laxeiro, nistas mesmas columnas, pol-a pluma experta de Johán Carballal, non é difícil reconcelo, contemplados os seus cadros, como un positivo valor, iniciado nun camiño que tén de silencio como "Pintor de corpo enteiro", incorporado ás avanguardas aventureiras da pintura galega.

Francisco F. DEL RIEGO